

употрѣба през XVI и XVII в. — за съпроводжане на пѣнето. Една частъ отъ струнитѣ сж опънати надъ грифа, а друга частъ — басовитѣ (бурдонъ) — стоятъ отстрана, така че — Т-тъ има 2 шийки: една обикновена и една по дълга. Всичкитѣ струни — обикновени и бурдонови, сж 14 или 16. Най-голѣмитѣ Т-и сж имали дълга до 6 стъпки. Въ Римъ сж наричали Т-а — китаронъ.

Теория на музиката — е едно следствие отъ музикалната практика. Собствено, теория и практика сж двѣтѣ области на музиката, и едната не би могла да бѣде безъ другата. Т. на м. обхваща следнитѣ области: елементарна теория, хармония (канонъ и fuga), учението за композицията и формата. Тѣзи сж областитѣ на практическата теория на музиката, тѣй наречената спекулативна. Т. се занимава съ изследване на въздействието, което упражнява музиката върху слушателя, изследване законитѣ на прекрасното въ музиката, философското обоснование на музикалното творчество — (неговата психология) — философията на музиката, музикалната естетика.

Тераделасъ, Доменико — Terradellas, Domenico — значителен оперенъ композиторъ, род. 13 февр. 1711 въ Барцелона, умр. 25 май 1751 въ Римъ, училъ при Дуранте въ консерваторията „Сантъ Онуфрио“ въ Неаполъ, билъ капелмайсторъ на испанската църква „Св. Яковъ“ въ Римъ, композиралъ 13 опери „Астартъ“ (1739) — първата му опера, „Артемизия“, „Артасерсъ“ (1741), „Меропа“ (1743), „Именео въ Атина“ (1750), „Дидона“ (1751) и др. Т. е единъ отъ важнитѣ оперни композитисти, който се стреми къмъ усиление на драматичния елементъ въ своитѣ опери.

Тереминъ — Theremin — име на единъ музикаленъ инструментъ, изнамѣренъ напоследъкъ отъ професора при Ленинградския физико-технически институтъ Леонъ Тереминъ, построенъ върху принципа на електронитѣ и електромагнетизма. Звуковитѣ вълни се получаватъ отъ електромагнитнитѣ трептения, чрезъ лекото, свободно, и безъ допиране, движение на прѣститѣ и рѣцетѣ. Съ този инструментъ се

произвежда само мелодия (едногласна музика), и то вързана (легато), безъ бързи украшения и стака-то, и при ритмическа ограниченостъ. Поради невъзможностъ за изпълнение на бързи пасажи — изобщо, за сега има ограничени възможности. Тонътъ му, обаче, е пѣвучъ — наподобяващъ човѣшкия гласъ.

Терпандеръ отъ Антиса — най-стария представителъ на старогръцката музика, род 675 пр. Хр., стоялъ на чело на Лесбийската китаройдна школа. Известенъ съ своитѣ „номоди“ — споредъ Абертъ — не определени композиции, а мелодически образци, които направляватъ китаройдното изпълнение на епоса.

Терца, лат. *tertia* — третата степенъ при диатоничния тоновъ редъ. Т-та бива голѣма — 2 цѣли тона ($\frac{4}{5}$), и малка — единъ цѣлъ и единъ полутонъ — ($\frac{5}{6}$). Първата, заедно съ чистата квинта, образуватъ мажорното тризвучие, а втората — минорното. Т-та бива още: увеличена — 2 цѣли тона и единъ хроматичен полутонъ, и умалена — 2 диатонични полтона. Отъ XIII в. — Т-та бива причислена къмъ несвѣршенитѣ консонанси; за такава се смѣта тя и въ учението за хармонията.

Терцетъ, лат. *terzett*, ит. *terzetto* — композиция за три задължителни гласа (пѣвчески), съ или безъ инструменталенъ съпроводъ, а композиция за 3 инструмента — задължително се нарича „трио“ (гл. т.).

Терцецима, лат. *tertia decima* — разстояние отъ тринадесетъ диатонични степени. Напр. c^1-a^2 гл. Интервалъ).

Терцквартъ акордъ — обръщение на септимовия акордъ, когато квинтата е въ баса (гл. Септимовъ акордъ).

Тесарини, Карло — Tessarini, Carlo — виолонистъ и композиторъ, род. 1690 въ Римини, умр. въ Бърно, цигуларъ въ „Св. Марко“ въ Венеция, после въ Урбино и, най-сетне — кардиналски капелмайсторъ въ Бърно. Т. има значение съ своитѣ цигулковы сонати за развитието на тричастната сонатна форма. Писалъ: 3 тетради цигулковы концерти, концерти греси, 7 тетради триосонати, 5 тетради цигулковы сонати, една школа за цигулка „Grammatica di musica... a suonar il violino“ (1741).